

STACEY KENNEDY

SVÁDĚJ
me

Pokud přistoupí na jeho hru,
bude v sázce víc než její potěšení...

SVÁDĚJ
mě

STACEY KENNEDY

SVÁDĚJ
mě

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fiktivním dílem. Veškerá jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jejich užití je nahodilé. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo zesnulými, je pouze náhodná.

Watch me © 2020 by Stacey Kennedy

Published by Stacey Kennedy Publishing, Canada

Translation © Zdenka Lišková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-672-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-671-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-256-1 (print)

UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH

Dílo obsahuje zmínky o sexuálním zneužívání, napadení, znásilnění na schůzce, sebevraždě a duševních traumatech.

*Pro každého, kdo se někdy ocitl na dně
a měl dost odvahy, aby se od něj odrazil.*

PROLOG

*F*oey Parkerová se marně snažila pohnout končetinami a otevřít oči. Když se jí to konečně podařilo, prudce se posadila. Nacházela se v posteli, kterou nepoznávala. Šaty měla roztržené a prsa odhalená. Kalhotky někam zmizely. Zběsile prohlížela prostěradlo a chtěla se ujistit, že její panenství zůstalo neporušeno. Žádná krev na posteli ani mezi stehny.

S návaem horka se jí zvedl žaludek a zároveň jí naskočila husí kůže. Potřebovala se toho všeho zbavit, a tak se rozběhla ke koši na odpadky v rohu pokoje a dvakrát se do něj vyvracela. Jakmile skončila, párkrát se mělce nadechla, aby se uklidnila. Rychle se rozhlédla po pokoji a našla pohozený svetr. Oblékla si ho a o vteřinu později už byla venku ze dveří. Když sestupovala po schodech, udeřil ji do nosu zvětralý pach piva. Chodbu i schodiště pokrývaly odhozené plastové kelímky. Všude se povalovala bezvládná těla studentů vyspávajících opici z včerejšího večírku univerzitního bratrstva.

Napadlo ji, že toho tolik nevybila. Měla tři panáky, aspoň co si vzpomínala. Zbytek... zbytek noci se topil v temnotě.

Když se dostala ven, rozhodla se, že se projde místo toho, aby čekala na Uber. Každý krok naboso jí zabral snad celou věčnost a okolní svět se zdál tak vzdálený.

„Slečno. Slečno.“

Zoey zamrkala a všimla si, že vedle ní přibrzdila sympatická žena.

„Jste v pořádku, drahá?“ zeptala se jí laskavě.

Zoey se zadrhl dech. Měla pocit, že se její tělo obrátí naruby, jen aby vyvrhlo ty hnusné pocity. „Ne,“ zašeptala. „Ne, myslím, že nejsem.“

Zoey potřásla hlavou, aby se zbavila vzpomínek. Ještě následující dva dny jí splývaly v mlze. Husí kůže jí naskočila pokaždé, když pomyslela na to, co se mohlo stát. Nebyla si jistá, jestli je to požehnání, nebo prokletí, že si na tu noc vůbec nevzpomíná. Vlastně si nebyla jistá vůbec ničím. Až na to, že už jí New York nepřípadal bezpečný. *Ona se v něm necítila bezpečně.*

Teplý vánek k ní nesl hlasy a smích, zatímco seděla pod stromem a snažila se soustředit na psaní školní práce. Už za pár měsíců ukončí studium na Newyorské univerzitě a podá si přihlášku na veterinární fakultu. Všechno její úsilí se brzy vyplatí. Dlouhé noci strávené studiem, nedostatek společenského života, to všechno stálo za to. Chyběl jí domov v kalifornském Sacramentu, kde žili její rodiče. Jakmile dokončí vysokou, vrátí se domů k rodině a kamarádům ze střední školy, aby získala to, kvůli čemu tak tvrdě pracovala. Upínala se k té budoucnosti ve snaze zapomenout na bolest z předešlých dvou nocí.

Něčí stín jí ukradl teplo slunce. Zoey vzhledla a zjistila, že nad ní stojí její dvě kamarádky, Julie a Ava. I ony studovaly obor biologie. Všechny na sebe narazily hned první den školy a padly si do oka. Tak moc, že si nakonec společně pronajaly byt. Ale zatímco Zoey vyznávala přirozený styl, Julie s Avou nevycházely bez dokonalého líčení a perfektního účesu. To jim záviděla stejně jako jejich společenskou povahu. Ovšem teď před ní stály jako dvě zmoklé slepice. „Co se děje?“ zpozorněla Zoey a odložila notebook na trávník.

„Je mi to moc líto,“ pronesla Ava a přitiskla si ruce na hrud.

Zoey polil nečekaný nával horka a orosilo se jí čelo. „Za co se omlouváš?“ zeptala se, i když nevěděla, jestli vůbec chce znát odpověď.

„Ty to nevíš, vidíš?“ odhadla Julie. Spustila ramena a hlas se jí zlomil. „Ještě se to k tobě nedostalo.“

Drby se po kampusu šířily denně a obvykle jako lavina. Jenže tentokrát to bylo osobní. „Řekne mi někdo, co se stalo?“

„Ona to neví...“ vydechla Ava a prudce sevřela Julii-
nu paži.

Při pohledu na jejich útrpné výrazy Zoey zamrazilo až do morku kostí. Země se jí pomalu drolila pod nohama. „Prosím,“ sotva zašeptala. „Co nevím?“

Julie si klekla vedle ní a v konejšivém gestu jí položila ruku na nohu. „Přála bych si, abych to nebyla já, kdo ti to musí ukázat.“ Vytáhla z kapsy telefon, stiskla několik tlačítek, a když jí ho podávala, dodala: „Moc mě to mrzí, Zoey.“

Stačil jediný pohled na obrazovku a Zoeyino tělo žadonilo o kolaps. Kampus kolem ní se ztratil v mlze. Ta podoba byla až příliš povědomá. Černé šaty a páskové sandály. Krajková podprsenka.

Kroky kolem ní duněly jako hrom. Smích a slova kolemjdoucích byla příliš hlasitá. Ona se ale soustředila na své roztržené šaty, obnažená prsa, doširoka roztažené nohy a odhalené intimní partie vystavené na odív všem. Ale horší než ta fotka byl vzkaz pod ní: PĚKNÝ ÚLOVEK Z NEWYORSKÉ UNIVERZITY. UŽILI JSME SI. KDO JI CHCE PŘÍŠTĚ?

Zoey se roztráslý ruce a upustila telefon. Podívala se do pochmurně zjihlých očí svých kamarádek, když vtom zaslechla smích a hlasy. Pár prstů ukázalo jejím směrem. Následovalo několik úšklebků a posměšně utroušených urážek. *Děvka. Kurva.* Musela se odvrátit.

„Nazdar, kočička,“ ozval se náhle hluboký hlas zprava a její výhled zakryla pohledná tvář. V ocelově hnědých očích se zaleskla chladná arogance. „Máš dnes večer volno?“

Zoey se zvedl žaludek. Bojovala s chladem, který jí vysál všechno teplo z duše. Vstala a chtěla se rozběhnout, chtěla se schovat, chtěla utéct, ale nohy se jí podlomily a zatmělo se jí před očima. Pak se mu vyzvracela na boty.

KAPITOLA 1

O ROK POZDĚJI...

*U*lice v centru Manhattanu byly zamlžené deštěm, který se na ně toho dne snesl. Rhys Harrington krátce po deváté hodině stoupal po kamenných schodech exkluzivního erotického klubu Phoenix a vdechoval těžký noční vzduch. Ve dvacátých letech minulého století sloužila historická budova na Páté Avenue jako pánský doutníkový klub. Když ji Rhys před deseti lety koupil i s podnikem, už s ní měl jiné úmysly. Ten, kdo dnes do tohoto rohového domu v srdci New Yorku vstoupil, odcházel jiný, obohacený o fantazie a tělesné rozkoše.

Rhys sevřel ruku kolem hladké zlaté kliky a otevřel těžké dřevěné dveře, za kterými ho uvítal nóbl prostor doutníkového salonu. Kulaté stoly byly plně obsazeny

zákazníky, kteří si vychutnávali skleničku kvalitního bourbonu a doutník. Tři barmani ve smokingu připravovali nápoje, zatímco servírky a číšníci se starali o hosty u stolů. Rhys pokračoval dál a prošel zadními dveřmi, které vedly do jeho prostorné kanceláře. Uprostřed stál impozantní stůl z třeshňového masivu obklopený knihovnami a uměleckými díly, která Rhys za ta dlouhá léta nashromáždil. Přistoupil k jedné z knihoven, vyňal z ní knihu a nadzdvihl kryt. Jakmile přitiskl prst na čtečku otisků, celá knihovna se dala do pohybu a odhalila skryté schodiště. Vydal se po něm dolů, obklopen kamennými stěnami, a korpus knihovny se za ním zase zavřel.

Dole otevřel další dveře a za nimi pozdravil dlouholetého člena své ochranky. „Jak se daří, Andre?“

Bývalý voják hlídal u dveří, ostražitý a připravený kdykoli zasáhnout. Na pozdrav se usmál a obvykle ledový pohled jeho zelených očí roztál. Nebyl ozbrojený; *on sám* byl zbraň. Kdokoli by prošel těmito dveřmi s nekalými úmysly, brzy by svého rozhodnutí litoval. „Nemůžu si stěžovat, šéfe,“ odpověděl Andre se silným texaským přízvukem.

„V tom případě je to vskutku dobrý večer,“ zhodnotil Rhys a pokračoval dál, ale než prošel dalšími dveřmi, ještě se zastavil. „Kdyby byly nějaké potíže, dejte mi vědět.“

„Spolehněte se,“ ujistil ho Andre a uctivě naklonil hlavu.

Každý člověk na Rhysově výplatní listině mohl využívat služeb podniku. Zaměstnanci byli díky tomu loajální jako rodina. Přístupovali k ochraně klubu a jeho

členů stejně jako on sám, a proto byli všichni v bezpečí. Rhys vstoupil do hlavního prostoru Phoenixu a ucítil, jak se k němu obracejí zraky všech přítomných, jak ho obklopuje energie pulsující místností. V prostoru pro sezení se nacházely hnědé kožené pohovky rozestavěné kolem čtvercových stolků. Plynový krb vrhal do místnosti romantickou záři a velké lustry nad každým stolem podnik ještě více zútulňovaly. Ženy se zde pohybovaly v luxusním spodním prádle; muži byli bez triček a měli na sobě jen černé kalhoty. Rhys poznával každou tvář, dokonce i ty schované za maškarními maskami. Jako majitel Phoenixu se osobně setkal s každým, kdo se ucházel o členství. Znal dokonce i členy, kteří vyžadovali anonymitu a nosili celoobličejové masky. Znal veškerá tajemství všech členů klubu, a díky takto navozené vzájemné důvěře nabízel za odpovídající cenu naprostou sexuální svobodu. Úroveň zabezpečení potřebná k udržení skryté identity určovala cenu členství. Díky tunelům z dob prohibice se členové dostali do budovy z různých míst ve městě. Všichni muži a ženy pracující v klubu byli vysloužilí vojáci, kteří chápali význam utajení a hodnotu cti.

Z hlediska zákona žil Phoenix v šedé zóně. Bohatí, slavní a mocní zde platili za to, že se mohou dívat na dva svolné účastníky v show podle svého výběru. Muži a ženy dostávali za účast na představení odměnu. Pro Rhyse to byl všestranně výhodný obchod sjednaný na základě dobrovolné dohody dospělých lidí. Takové dohody, která klientům plnila nejtajnější sexuální fantazie a ochotným účastníkům přinášela velkorysou fi-

nanční odměnu. Všichni vědí, že mlčení se dá koupit. A podle Rhysových zkušeností se dal za správnou cenu koupit každý.

Dnes večer se nejprve letným pohledem přesvědčil o přítomnosti čtyř slavných herců a jejich manželek, skupinky politiků a několika makléřů z Wall Street. Poté se přesunul ke dveřím vedle baru, vedoucím do jeho kanceláře na tomto poschodí. Jedinými dalšími místnostmi tady dole byly ty soukromé, kde se konala noční dostaveníčka.

Rhys vstoupil do kanceláře. Její prostor kdysi sloužil jako skladiště dubových sudů plných whisky a on by za jistých nocí přísahal, že tu dubovou vůni cítí. Jakmile se v místnosti s kamennými stěnami přesunul za stůl a postavil čelem ke dvěma černým koženým křeslům pro klienty, zaslechl tichý hlas: „Jdeš pozdě.“

Rhys zvedl pohled ke dveřím. Dovnitř právě vešel Archer Westbrook, bývalý příslušník speciálních jednotek United States Navy SEALs, a posadil se do jednoho z křesel. Měl krátké, stylově ostříhané hnědé vlasy, ostré rysy a moudré tmavomodré oči. Tenhle kamarád z vysoké školy s podobným sexuálním apetitem stál po Rhysově boku od prvního dne. V reakci na Archerovu poznámku se Rhys podíval na hodinky a zlehka se usmál: „Ještě mám pět minut.“ Setřásl sako z ramen a přehodil ho přes opěrku židle.

„Chceš říct, že to zvládneš za pět minut?“

Rhys přikývl. „Je tu ta Riggerova panna?“

„Je připravená a už čeká.“ To Archer se staral o vyhledávání vhodných účastníků představení, vedl s nimi pohovory a schvaloval jejich účast.

Dnešní večer patřil senátoru Matthewovi Riggerovi. Součástí členství ve Phoenixu totiž bylo, že si jeden večer v měsíci mohl každý klient vybrat své oblíbené potěšení. Jediné pravidlo? Směl se dívat, nikoli dotýkat. Phoenix byl klub pro voyeurů. Pro bohaté a slavné jednotlivce nebo páry, které vyhledávaly vzrušení. Páry se obvykle po skončení show oddávaly svým vlastním sexuálním hrátkám. A právě pro tyto účely nabízel Phoenix pokoje. Několikrát měsíčně poskytl Rhys členům klubu možnost účastnit se představení osobně. On sám mezi nimi pečlivě vybíral tak, aby jim dal šanci na intimní prožitek podle jejich preferencí. Žádná fantazie nebyla opomenuta. Všem potřebám bylo vyhověno. Phoenix žil a dýchal sexem. Ale když šlo o panny, účastnil se představení sám Rhys. Byla to velká zodpovědnost. Rizika byla vysoká. Emoce zjitřené.

„Za chvíli tam budu,“ oznámil Archerovi. Nečekal na odpověď a zamířil do přilehlé koupelny. Bez otálení se svlékl, osprchoval a bleskově osušil. Vrátil se do kanceláře. Ještě nahý otevřel trezor za obrazem na stěně a vyjmul z něj elegantní černou masku.

Když si ji nasadil, vklouzl do nažehlených černých kalhot a zamířil na chodbu. Došel ke dveřím a dlouze vydechl. Panny za normálních okolností nevyhledával. Žil pro chtíč a vášeň a nerad se v tom omezoval. Ale chápal, jak velkou zodpovědnost má vůči ženám, jež vstupovaly do jeho klubu. Dbal na jejich psychickou i fyzickou pohodu.

Ještě jednou se zhluboka nadechl a chvíli koncentroval svou mysl na to, aby Riggerovi poskytl žádané vzrušení a zároveň se zachoval správně k neposkrvněné